

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 2118/2015
Рж 396/2015
02.12.2015. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиље Г.К. из Б., чији је пуномоћник З.Ч., адвокат из Б., против туженог И. а.д. из Б., у реструктурирању, чији је пуномоћник Д.Ј., адвокат из Б., ради исплате, одлучујући о жалби тужиље изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Р4 31/15 од 13.05.2015. године и о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4142/13 од 04.12.2014. године, у седници одржаној 02.12.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, жалба тужиље изјављена против решења Апелационог суда у Београду Р4 31/15 од 13.05.2015. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4142/13 од 04.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4142/13 од 04.12.2014. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 3367/11 од 07.03.2013. године, којим је одбијен тужбени захтев којим је тужиља тражила да се утврди да је ништав Споразум о регулисању међусобних права и обавеза по основу рада од 24.12.2009. године, те којом је одбијен, као преурањен, тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавезе тужени да јој на име неисплаћених зарада у периоду од јула до децембра 2009. године плати укупно 150.826,44 динара са припадајућом каматом на појединачне месечне износе (ближе одређене ставом другим изреке), те тужиља обавезана да туженом накнади

трошкове парничног поступка од 42.400,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужиља је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, ради новог тумачења права у интересу равноправности грађана (члан 395. ЗПП).

Решењем Р4 31/15 од 13.05.2015. године, Апелациони суд у Београду није предложио Врховном касационом суду да одлучи о ревизији, као изузетно дозвољеној, применом члана 395. ЗПП, налазећи да за то нису испуњени законом прописани услови.

Тужиља је против решења другостепеног суда изјавила жалбу, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о дозвољености изјављене жалбе, Врховни касациони суд је имао у виду да се у конкретном случају ради о поступку започетом пре ступања на снагу новог Закона о парничном поступку, односно пре 01.02.2012. године („Службени гласник РС“ број 72/11), па се, применом одредбе члана 506. став 1. у вези члана 508. истог Закона, овај поступак има спровести по одредбама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 125/04 и 111/09), који не предвиђа жалбу као правни лек који се може изјавити против решења другостепеног суда, што и жалбу тужиље чини недозвољеном.

Наиме, жалба као правни лек може се изјавити против пресуде донете у првом степену (члан 355. ЗПП) и против решења првостепеног суда (члан 385.ЗПП).

Против одлука другостепеног суда, односно против правноснажне пресуде донесене у другом степену и решења другостепеног суда, странке могу изјавити ревизију (члан 394. и 412. став 5. ЗПП). Како је у конкретном случају, тужиља против решења другостепеног суда изјавила жалбу, то је на основу члана 411. у вези члана 373. ЗПП, одлучено као у ставу првом изреке.

Испуњеност услова за изузетно дозвољену ревизију, применом члана 395. ЗПП, цени апелациони суд, па како у конкретном случају Апелациони суд у Београду није предложио одлучивање о ревизији тужиље као изузетно дозвољеној, то је Врховни касациони суд, испитујући дозвољеност ревизије, применом члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, нашао да је ревизија недозвољена.

Наиме, тужба ради утврђења ништавости Споразума и ради исплате, поднета је 18.07.2011. године, а правноснажна пресуда је донета 04.12.2014. године. Побијани део правноснажне пресуде је 150.826,44 динара.

Према природи тражене правне заштите, ова парница спада у парнице из радних спорова. Међутим, одредбом члана 439. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано

потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Одредбом члана 394. став 2. ЗПП, а у вези члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ број 55/14), прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају не ради о парници из радног спора у смислу члана 439. Закона о парничном поступку (код којих је ревизија увек дозвољена), иако тужилца тражи заштиту права из радног односа, јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, а да је побијана вредност предмета спора 150.826,44 динара, што представља износ који не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужилце недозвољена, применом одредбе члана 394. став 2. ЗПП.

На основу члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**